போர்வாள்

...திராவிடர் வார வெளியீடு...

வாள் 1 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1979 வைகாசி 30
12-6-48 சனிக்கிழமை | வீச்சு 42

ஆசிரியர்கள்:

கருடாழ்வார்!
பறக்கப்போகிறார்!

சிரிக்காதீர்கள்! "கருடாழ்வார் எப்போதும் வானத்தில் சிறகடித்தும் பறக்கும் குணம் படைத்தவர் தானே. இனிமேல்தான் அவர் புதிதாகப் பறக்கப் போகிறாரோ? இதென்னய்யா கூத்து?" என்று கேட்காதீர்கள். கருடாழ்வார் பறக்கத்தான் போகிறார்! விரைவில்! "சே! சே! போர்வாளை நல்ல பத்திரிகை என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தோமே, அதற்கும் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதோ" என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். நாம் சொல்வது உண்மை. முழு உண்மை

கருடாழ்வார் பறக்கவே போகிறார். இப்போது 'அவருடைய' உடல், சிறகு, மூக்கு எல்லாம் இங்கிலாந்தில் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆமாம்! உண்மையாக! "கருடாழ்வார் என்ன பேனாவா புத்தகமா பொம்மையா உருவாக்கப்பட?" என்று தானே கேட்கிறீர்கள்? நாம் சொல்கிறோம்: கருடாழ்வார் பேனாவும் அல்ல! புத்தகமும் அல்ல! பொம்மையும் அல்ல. ஆனால் அவர் சீமையில் உருவாக்கப்பட்டு வருவது மட்டும் உண்மை. அவரை அங்கு உருவாக்குபவர் பிரம்மதேவர் அல்ல. சாதாரண லிமிடெட் கம்பெனி!

"போர்வாள்தானே! சூழ்ச்சியாக ஏடுதானே! சூதர்க்கமும் குயுக்தியும் தானே இவர்கள் வேலை! இப்படித்தான் எதையாவது விதண்டாவாதம் செய்வார்கள் இவர்கள்" என்று 'இச்' சுக் கொட்டிவிடாதீர்கள். **கருடாழ்வார் சீமையில் தயாரிக்கப்படுகிறார், விரைவில் பறப்பார்** என்ற இந்த அதி அற்புதமான தகவல் போர்வாளின் தயாரிப்பு அல்ல! டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார்—செட்டி நாட்டுக் குபேரர் நமக்குத் தரும் அறிவிப்பு! பெருங்கூட்டத்தில், முதல்வர் ஓமந்தூரார் முன்னிலையில், தந்துள்ள அறிவிப்பு!

ஆமாம், சார், ஆமாம், கருடாழ்வார், சீமையில் தயாரிக்கப்படுகிறார். தயாரிக்கும்படி 'ஆர்டர்'

கொடுத்துள்ள சீமான்தான்
டர் அழகப்பா!

அதிகம் வளர்த்துவானே
டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார்
விக்தும் சென்னைக்கும்
போய்ப் போய் வர டில்லி செ
விமான சர்விஸ் ஒன்று துவக்கி
னார். அதன் முதல் ஏரோப்
ளின் பெயர் (ஹனுமானின்
றுப் பெயரான) மாருதி!
பறக்கத் தொடங்கிவிட்டது செ
வாரம். அடுத்த வானூர்தி
பெயர், கருடாழ்வார்! அது
யில் தயாரிக்கப்படுகிறது,
வில் பறக்கும்!

சிரிக்கிறீர்களா, சிரிக்காதீர்
அழகப்ப செட்டியாருக்குக் கே
வந்துவிடும். அவரோ பாரிஸ்
சீமை சென்று படித்துவி
திரும்பியவர்! பல்கலைக் கழக
ரால் 'டாக்டர்' என்று ப
சூட்டப்பட்டுள்ளவர்! கு
பத்திரிகாசிரியர் கூட!

சென்னை சர்க்கார் ஹனு
என்று தங்கள் ஏரோபிளேனுக்
பட்டம் சூட்டினால், இவர்,
கருடாழ்வார் என்று தன் வ
திக்குப் பெயர் சூட்ட மாட்டா

ஏன் விழுந்து விழுந்து சி
றீர்கள்? சிரிக்காதீர்கள்,
செய்து சிரிக்காதீர்கள்! அ
பெரிய முதலாளி மட்டும
'குமுதம்' இதழாசிரியர்
இவர்களோ தேசிய சர்க்கார்!

இவர்கள் இருவரையும்
துச் சிரிக்கலாமா? சி
கூடாது. அது அவசரப்
காப்புச் சட்டப்படி குற்றம்
குற்றம்!!

[**குறிப்பு**:—இது, அச்சுக்குப்
கும் தறுவாயில், கருடாழ்வா
கெனவே பறக்கத் தொடங்கி
தாகச் செய்தி வந்துள்ளது.]

அட்டைப் படம்:

செ. தெ. நாயகம்! இவரைத் தமிழுலகம் நன்கறியும். அடிநாள் தொட்டு இறுதிவரையில், சுயமரியாதைக் கோட்டத்தில், ஏந்திய வாளை உறையிலிடாது போராடிய மாவீரருள் இவர் தலையாயவர். திராவிட இன எழுச்சியும் தன்மான உணர்ச்சியுமே உருவாக வந்தவர். மூத்த வயதிலும் காளையெனக் களத்தில் நின்று கடும் பணி ஆற்றிவந்த பழம் பெரும் சுயமரியாதைத் தொண்டர், தோழர், தலைவர். பெரியாரின் பெரு நண்பர். பல நாள் அவரின் வலது கரமென விளங்கியவர். சர்க்கார் அலுவலில் இருந்தபோதும் சரி, அதன் பின்னரும் சரி, இயக்கப் பணியாற்றுவதில் அவர் சிறிதும் சளைத்ததில்லை. இந்திப் போராட்டத்தில் முதல் சர்வாதிகாரியாக இருந்து, சிறைக் கஞ்சாச் சிங்கமென உலவி, தமிழின் உயர்வுக்காகச் சிலபல நாட்கள் அவர் சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் 'தவம்' கிடந்தார். சர்க்கார் அலுவலில் உள்ள திராவிடர்கள் திராவிட இன நலனுக்கு எப்படியெல்லாம் பாடுபடலாம்—பாடுபட வேண்டும்—பாடுபட முடியும் என்பதற்கு ஓர் அருமையான எடுத்துக்காட்டு மறைந்த தமிழ்வீரர் செ. தெ. நாயகம்.

புரசை இளைஞர் மன்றத்தாரின் உன்னத சித்திரம்

குற்றவாளி?

சமூக சீர்திருத்த நாட
கதை வசனம்:
V. S. G. ராசு

19—6—48 சனி மாலை 6-மணிக்கு

சென்னை வி. பி. ஹாலில்

கட்டணம் ரூ. 3, 2, 1. அணா 10 (வரியுடன்

நாட்டுக் கதை:

டை நம்பிக்கை! இது மூட நம்பிக்கை!

[புதுவைச் சிவம்]

பேய்! பூதம்! பிசாசு! மக்களை ஆட்டிப் படைக்கும் மூன்று ற்கள் இவை. இவை வெறும் கற்பனை என்பது பகுத்தறி ளர் முடிபு. அல்ல—இவை உண்மை என்பது பழமை விரும் ளில் மூட நம்பிக்கை. ஒரு முறை இரு பிரஞ்சுத் தோழர்கள் பற்றிப் பேசலாயினர். அப்போது, பேய் உண்டு என்பவ ன் நம்பிக்கையை மாற்ற, இல்லை என்பவன், தன் தாயாரும் தையாரும் ஒரு டாக்டரும் கூறியதாக மூன்று கதைகள் றுகிறான்.

இதோ, டாக்டர் கூறிய கதை:]

ச நிற அறை

8-ம் ஆண்டில், வாலிபப் காரப் பிரபு ஒருவர் இங்கி ல் வாசம் செய்துவந்தார். பெயர் **லார்ட் மக் மோ.** Mac-Mau.) ஸ்காட்லண்ட் தில் மலைகள் சூழ்ந்த ஓரிடத் இவரின் தகப்பனார் சொத்துக் இருந்தன. அங்கு பழங்கட்டிடம் ம் இருந்தது. இவர் பெற் மாண்டுபோனதால், அச் துக்கள் லார்ட் மக்மோ கிடைத்தன.

பழங் கட்டிடத்தில் ஓர் அறை உண்டு. அதுதான் பச்சை அறை. அதனுள்ளிருக்கும் , திரை, கதவு, முதலியவைக லாம் பச்சை நிறம் பூசப் வை. அந்த அறையில் படுத் துவதென்றால் யாவருக்கும் ஏனெனில், அப் பச்சை அறைக்குள், பேய்கள் குடி வருகின்றனவென்று அங் ளார் கூறுவதுண்டு

ர்கள் அப்படிக் கூறுவதற் ரணம்! அவ்வீட்டில் வசித் கோர மரணம் அடைந்தது இதை நம்பாத சிலர், அவ் க்குள் படுத்தும் பார்த்திருக் ள். அப்படிப் படுத்தவர் இரண்டொருவர் தவிர, மற் ல்லாம் பொழுது விடிவதற் ணமாகவும்—குற்றுயிராய்க் , பின் மாண்டும் போனார்கள். டவசமாகத் தப்பித்த டொருவரோ சொல்லொணா யுற்றதோடு, அவர்கள் சுகமடைய ஏழெட்டு மாதங் சென்றன. இந்நிகழ்ச்சியை பின் யார்தான் அவ்வறை க்கத் துணிவார்?

லார்ட் மக்மோ என்பவர் தமது நிலத்தின் மகசூல் அறுவடையை முன்னிட்டு ஸ்காட்லண்டுக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது அவரது வேலையாட்கள், அவ்வறையைப்பற்றிய உண்மை விஷயங்களை அவரிடம் சொன்னார்கள். லார்ட் மக்மோ நன்கு படித்தவர்; அறிவாளி. அவர் இதுபோன்ற மூட நம்பிக்கைகளை நம்புவதில்லை. "நாம் இங்கிலாந்திலிருந்தால் தம் இஷ்டம்போல் வேலை செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தோடு இவர்கள் நம்மிடம் புளுகுகிறார்கள்" என்று மக்மோ எண்ணினார். உடனே அவர் பண்ணையாட்களின் தலைவனிடம், "நான இங்கிருக்கும் வரை அந்த அறையில்தான் படுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்" என்றார். அதற்குப் பண்ணையாட்களின் தலைவன் "நல்லது" எனத் தலையசைத்து பிறகு சொல்லுகிறான்: "ஐயா, நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; அந்த அறையில் அதியற்புதமான வேலைகள் நடக்கின்றன! நீங்கள் அதில் படுத்தீர்களானால், ஏன் வீம்புக்காக இதில் படுத்தோம் என்று வேதனையடைவீர். வேறொன்றும் நேராது—உங்கள் உயிருக்குத்தான் ஆபத்து நேரும்!"

இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பிரபு கொஞ்சம் கடுமையான குரலில், "நான் இன்றிரவு அந்த அறையில் தான் படுத்துக் கொள்ளப்போகிறேன்; நீ அந்த அறையைச் சுத்தம் செய்து வை!" என்றார். தங்கள் சித்தம் என்றான் பண்ணையாட்களின் தலைவன்.

இரவு வந்தது! அவர் தமது உணவை முடித்துக்கொண்டு, படுப்பதற்காக அவ்வறைக்குச் சென்றார். அறை சிறிய அறைதான்; ஆனால், நன்கு ஜோடிக்கப்பட்டிருந்தது! பிரபு தமக்குத் துணையாக ஓர் ரிவால்வரை மட்டும் எடுத்துச் சென்றார். அதை அவர் தமது படுக்கையின் பக்கத்திலிருந்த மேஜையின்மீது வைத்துவிட்டுக் கண்ணயர்ந்தார். சிறிது நேரத்திற்குள், அமைதியாகவே நித்திரையின் வயப்பட்டார் பிரபு.

சில மணி நேரம் சென்றன. அவர் உடம்பெல்லாம் ஒரு மாதிரி அசௌகர்யமாய்த் தோன்றிற்றாம்! பிறகு திடீரென, ஓர் பெரும் பளுவைத் தம் உடல்மீது ஏற்றியது போல் இருந்ததாம்! மூச்சும் விட முடியவில்லையாம்! மயக்கமும் இருந்ததாம்! அவர் முன் பல தேவதைகளும் விகார உருக்களும், தோன்றி அவரைத் துன்புறுத்தினவாம்! அப்போது அவர் தூக்கத்தைக் கலைத்து எழுந்திருக்க முயன்றும் பயன்படாமற் போயிற்றாம். பொழுது விடிந்தபின்தான் எழுந்திருக்க முடிந்ததாம்.

நன்கு விடிந்துவிட்டது. பிரபு வெளியில் வந்தார். அவர் முகமெல்லாம் வெளுத்துப்போயிருந்தது! பிரபுவைப் பார்த்தவர்கள் "பிரபுவின் ரத்தத்தையெல்லாம் பேய் உறிஞ்சிவிட்டது; அதனால்தான் முகம் வெளுத்துப்போயிருக்கிறது!" என்றும், இனித் தேறமாட்டார் என்றும் பலவாறு பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் பிரபுவோ, இத்தகைய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணம் அந்த அறை சுமார் 50-ஆண்டுகளாய் புழக்கமில்லாதிருந்ததாலும், அறையின் ஜன்னலுக்கருகில் ஓர் குளமிருப்பதினாலும், அக்குளத்தின் தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதால் அதினின்றும் எழும் விஷக் காற்றுகள் பலவிதக் கொள்ளை நோய்களை (Miasmes pestilentiels) உண்டுபண்ணுவதாயிருப்பதாலும் தனக்கு இத்தொந்தரவுகள் நேர்ந்தன என்ற முடிவுக்குவந்தார். உடனே பண்ணையாட்களின் தலைவனை அழைத்து அந்தக்குளத்தைத் தூர்த்துவிடுமாறும், அவ்வறையினுள் ஓர் பெருந் தீ மூட்டி விஷக்

(10-ம் பக்கம் பார்க்க)

(12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

செய்துவிட்டானென்ற செய்தியை அறிந்ததும வையாபுரி முதலில் வருத்தப்பட்டார். முன்பு தோன்றிய வெறுப்புணர்ச்சியோடு, கொலைகாரனுக்குப் பெண் கொடுத்தால் உற்றாரும் ஊராரும் கேவலமாகப் பேசுவார்களே என்ற அச்ச உணர்ச்சியும் சேர்ந்து, குமுதினியை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் குமாருக்குக் கொடுக்கக்கூடாதென்ற முடிவுக்கு அவரை வரச் செய்துவிட்டது.

சிவனைக் கண்டு, அவனிடம் பழகியதிலிருந்து, அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவருக்கு உதித்தது. மனோரமா ஒருத்தி அப்பொழுது இருந்ததால், ஆசை எவ்வளவு வேகத்தில் தோன்றியதோ அவ்வளவு வேகத்தில் மங்கிவிட்டது.

குமாரிடம் அளவு கடந்த அன்பு கொண்ட தன் மகளது மனதை எப்படி மாற்றுவது என்று எண்ணும் பொழுதுதான் அவருக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமும் வருத்தமும் ஏற்படும்.

ஒருநாள் மாலை நேரம்! வீட்டின் பின்புறமிருந்த பூந்தோட்டத்தில் குமுதினி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். சோலை நறுமலர்களின் மணம் நாலாபக்கங்களிலும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. தாமரை போன்ற அவள் முகம் சோகத்தால் வாடி இருந்தது. அவள் உள்ளம் எங்கோ ஒளிந்துவாழும் தன் ஆருயிர்க் காதலனை நாடிச் சென்றது.

"அவசியம் போய்த்தான் ஆக வேண்டுமா?"

"ஆமாம் கண்ணே!"

"திரும்பிவர எத்தனை நாட்கள் பிடிக்கும்?"

"இரண்டே வாரங்களில் வந்து விடுவேன்!"

....தன் காதலன் பிரியும்

கும் நடைபெற்ற இந்த உரையாடல் இப்போது அவள் நினைவிற்கு வந்தது! முகத்தைக் கைகளால் தாங்கிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழலானாள். அவள் கன்னங்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிந்தோடியது. அவள் உள்ளத்தில் ஏதேதோ பயங்கரமான எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின. மனப்புயலில் மங்கை சிக்கிவிட்டாள்!

அவள் மனதில் ஒரு பயங்கரமான காட்சி தெரிந்தது.

குமாரைப் போலீஸார் கண்டு பிடித்து, இழுத்துச் சென்று நீதிமன்றத்தில் நிற்க வைக்கின்றனர். நீதிபதி வழக்கை விசாரித்து, "இவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை தந்திருக்கிறேன்" என்று தீர்ப்புக் கூறுகிறார். குமாரை தூக்கிலிட அழைத்துச் செல்கின்றனர். அவன முகம் வாடி, கண்களில் நீர் நிறைந்திருக்கிறது.........இதுபோன்ற ஓர் உயிர்சிலிர்க்கும் காட்சி அவள் மனக்கண்முன் தோன்றவே, அவள் மேலும் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

"ஐயோ! அவரின்றி எப்படி நான் வாழ்வேன்? உயிரற்ற உடல் சுடலைக்குத்தானே செல்ல வேண்டும்? பெண்மையின் பெட்டகமே, உணர்ச்சியின் ஊற்றே, இன்பத்தின் இருப்பிடமே, கவிதையின் பிறப்பிடமே, கலையின் முதலி

என்றெல்லாம் உள்ளத்தில்

யெழுந்த உரைகளைப்பேசி,

உடல் முழுதும் இன்பச்

னத்தைப் பூசி என்னை

மறக்கச் செய்த என் உ

குயிரான காதலர் எங்கே?

குமார் எங்கே? எவ்விட

வாடி வதங்குகிறாரோ?

தந்த அன்பு முத்தங்

பெற்று அகமகிழ்ந்த

இன்று எங்கு உள்ளம் து

பயந்து பதுங்கி வாழ்கிற

வீணையில் நான் இசை

பும்போது, "கண்ணே!

வீணையின் நாதம் என்

றோடு உயிராகக் கலந்து

பூட்டுகிறதே!" என்று புன்

தவழும் முகத்தோடு

ஆசைமுத்தம் பரிசாகத்

என் அன்பர் சித்தம் சோ

ஆதரவற்று எங்கு மன

மறைந்து அலைகிறாரோ? ஐ

நினைக்க நினைக்க என் இ

வெடித்துவிடும் போலிரு

தே! ஓவிய உருவமும்,

உள்ளமும் கொண்ட

உயிர்த்தோழர் தலைமறை

தத்தளிக்க, மலர்ச்சே

சூழ்ந்த மாளிகையில்

வாழ்வது தகுமா? மாளி

இது? அல்ல! அல்

அல்ல! சிறை! ஆம், எ

இவ் வீடு சிறைதான்!......

இவ்வாறு பற்பல எ

யெண்ணி இளவஞ்சி வே

திராவிடப் பாசறை வெளியிடுகின்றது!

களஞ்சியம்

(திராவிடர் தமிழ் வார வெளியீடு)

ஆசிரியர்: டி. எஸ். வாசன்

1948 ஜூலை முதல் வாரத்தில் வெளிவருகிறது.

தனி இதழ் விலை 0 1 6 ஆண்டு சந்தா ரூ. 5 0 0

எல்லா ஊர்களிலும் முன்பணம் கட்டக்கூடிய விற்பனையாளர்கள் உடனே தேவை:

விவரங்கட்கு:— களஞ்சியம்

1, ராஜா அனுமந்தலாலா தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

துடிதுடித்துக் கண்ணீர்
ள்
ளக்காரி தன்னை நாடி வரு
க் கண்டதும், கண்களைத்
டைத்துக்கொண்டாள். வேலை
அருகில் வந்து நின்றாள்.
என்ன வேண்டும் தாயி?''
அப்பா உங்களை அழைத்து
சொன்னார்.''
ஏன்?''
எனக்குத் தெரியாதம்மா?''
வேறு யாராகிலும் அப்பா
இருக்கிறார்களா?''
இல்லை. தனியாகத்தா
கிறார்.''
சரி, நான் வருகிறேன்! நீ
தாயி.''
ளக்காரி சென்றதும் தன்
தை நன்றாகத் துடைத்துக்
ண்டு, எழுந்து வீட்டிற்குள்
றாள் குமுதினி.
தை அவளை அன்பாக
த்து அமரும்படிச்சொன்னார்.
அழுது அவள் கண்கள்
, கண்ணிமைகளின் மேற்
கள் வீங்கி இருப்பதைக்
தும் அவர் திடுக்கிட்டார்.
கொண்டுள்ள கருத்தை எப்
அவளிடம் கூறுவதென்று
தார்.
னென்ன இவள் வாழ்க்கை
கெடுக்கவா நினைக்கிறேன்?
யா; தான் பெற்று வளர்த்த
க்குக் கெடுதி செய்ய இசை
? என்னை விட இவள் நலத்
ட்டமுள்ளவர் வேறு யாரி
முடியும்? அறிவின் மேன்
குணத்தில் பான்மையும்
ட ஒருவனுக்குத் தானே
மணமுடிக்க எத்தனித்துள்
. இதிலென்ன தவறு இருக்
?......'' இவ்வாறு எண்ணித்
உள்ளத்தைத் திடப்படுத்திக்
டு, குமுதினியைத் திரும்பிப்
, பேச ஆரம்பித்தார்.
முதம், உடம்பிற் கென்ன
ய்? மிகவும் களைத்திருக்கி

றுமில்லை அப்பா!''
முதம், உண்மையைச்சொல்
!?''
னப்பா சொல்வது?''
மனதிலிருப்பதை......''
மனதில் ஒன்றுமில்லை
!''

''குழந்தாய்! நான் சொல்வதைச் சற்று கவனமாகக் கேட்க வேண்டும்.''

''சரி அப்பா!''

''பல நாட்களாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்ததை இன்று தான் உன்னிடம் சொல்கிறேன்......உன் தாய் இறந்து இன்றைக்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. அப்பொழுது நீ ஆறு வயது குழந்தை. உன் அம்மா இறந்ததும், அனேகர் என்னைத் திரும்பவும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளும்படிக் கட்டாயப் படுத்தினார்கள். இரண்டாம் மனைவியாய் வருபவள், உன்னை அன்பாய் நடத்தாமல் போவாளோ அன்றி உன்னை வெறுக்கும் அளவிற்கு என் மனதில் விஷத்தை ஊட்டி விடுவாளோ என்று பயந்து, உன் மேலிருந்த அன்பால், உன் நலத்தில் நான் கொண்டிருந்த பற்றால், மறுமணமே வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டேன்...பத்தாண்டுகளும் பறந்தே விட்டன. எனக்கோ வயதாகி விட்டது. உனக்கே தெரியும் இப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி எனக்கு மார்பு வலி வருவது. ஆருடக்காரனும் கூறினான் மார்பு வலியினால்தான் எனக்கு மரணம் ஏற்படுமென்று. ஆகையினால் எந்த நேரத்தில் எவ்விடத்தில் எப்படி நான் இறப்பேனோ எனக்கே தெரியாது.....''

''இதெல்லாம் இப்பொழுது எதற்கப்பா?''

''சற்று பொறுமையாகக் கேள் அம்மா நான் சொல்வதை! உனக்கும் வயதாகிறது! வயதிற்கு வந்த பெண்ணை உடனே ஒருவனுக்கு மணம் செய்து தருவதுதான் நல்லது. 'குணமறிந்த' பெண்ணை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது முறையல்ல, நம் குலத்திற்கும் நல்லதல்ல, அழகல்ல! ஆகவே பணமும், பார்ப்பதற்கு அழகும், சிறந்த குணமும் கொண்ட ஒருவனுக்கு உன்னைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.........''

''யாருக்கப்பா?''

''சொல்கிறேன் குமுதம்! மனம் இருக்கிறதே அது குரங்கைப்போன்றது குழந்தாய்! அடிக்கடி அது மாறினாலும் மாறும் அல்லது ஒன்றையே குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டாலும் கொள்ளும்......''

''சொல்லப்போவதை நேராகவே சொல்லுங்களப்பா!''

''குமுதம், ஏனம்மா அவசரப்படுகிறாய்! இளம் வயது உனக்கு. உலக அனுபவம் உனக்குக் கிடையாது. உலகம் இப்படிப்பட்டது, இத்தகைய தன்மையது என்பதையும் நீ அறியாய். அறிந்திருக்கவும் நியாயமில்லை!......குழந்தை இருக்கிறதே அறியாத்தனத்தினால் எரியும் விளக்கையே பிடிக்கச் செல்லும். அப்பொழுது அதைத் தடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு யாருடையது? பெற்றோர்களுடையதல்லவா? வேண்டாம், செய்யாதே, என்று தடுக்கும்பொழுது குழந்தை வீறிட்டுத்தான் அழும். குழந்தை அழுகிறதே என்று தடுக்காமல் விட்டுவிட்டால் என்ன நேரும்?.....நீ செய்யும் காரியத்தை எடை போட்டுப் பார்க்குமளவிற்கு அனுபவம் என்ற அறிவு உன்னிடமில்லை......படித்தவள் நீ! பலப்பல உனக்குக் கூறத்தேவை இல்லை! ......சோலையூரிலிருந்து வந்திருந்தானே சிவன், அவன் உனக்குப் பிடிக்கிறதா?''

''போதும் போதுமப்பா! எனக்கு மணமே வேண்டாம்!''

''குமுதம்! நான் சொல்வதை யோசித்துப்பார்! குமார் இனி வெளியில் தலைகாட்ட முடியாது. தலைகாட்டினாலும் போலீஸார் பிடித்து விடுவார்கள்! கொலைக் குற்றத்திற்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?......''

''எனக்குத் தெரியும்! தாங்கள் சொல்லவேண்டாம்!''

''கோபப்படாதே குழந்தாய்! நன்றாக சிந்தித்துப் பார்! உன் பிடிவாதத்தால் நல்ல இடத்தில் வாழப்போகும் வாழ்வைப் பாழ்படுத்திக் கொள்ளாதே!''

''கன்னியாகவே நான் காலம் கழிக்க முடியும் அப்பா! அப்படித்தான் இருக்கவும் விரும்புகிறேன்! யாரையும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை!''

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, வேல் பாய்ந்த மானைப் போல வேதனையுற்று, விரைவாக தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டாள். சிவனென்ற சொல் அவள் கன்னி உள்ளத்தைச் சிறுகச் சிறுக சித்திரவதை செய்தது. தண்ணீரில் இருந்து கரைமேல் விழுந்த மீனைப் போல் துடிதுடித்தாள், தத்தளித்தாள் அத் தளிர்மேனியாள்!

(தொடரும்)

போர்வாள்

12—6—48 சனிக்கிழமை

பண்டித நேரு— திடுக்கிட்டுவிட்டார்!

கையெழுத்து மறைகிற வேளை. பகலே, இருள் விழுங்குகிற நேரம். வழக்கம்போல், மந்தையிலிருந்து திரும்புகிற மாடுகளைத் தொழுவத்தில் கட்டப்போனான் முனியன். தூண் ஓரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கயிற்றை இழுத்தான், அதன் சுருக்கு முனையில் மாட்டின் கழுத்தை நுழைக்க. கயிறு, நெளிந்து கொடுத்தது. வழக்கத்திற்கு மாறாக, அது மழமழவென்று கண்ணாடி போல மிருதுவாகவும் மென்மையாகவும் இருந்தது. இதேதடா ஆச்சரியம், பண்ணையார் வெல்வெட் கயிறு வாங்கிவிட்டாரோ மாடுகட்ட என்று எண்ணிக்கொண்டே கயிற்றை உற்றுப் பார்த்தான், பார்த்ததும் திடுக்கிட்டு விட்டான். காரணம், அவன் கையில் நெளிந்து கொடுத்தது கயிறல்ல, பாம்பு!

* * *

கல்லூரி மாணவன் சரவணன், அன்று அவசர அவசரமாகச் சென்று மாலை 4 மணிக்கே தினசரி ஏடு ஒன்றை வாங்கினான். வாங்கியதும் மடமடவென்று பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டினான். ஏழாம் பக்கம் வந்ததும், புரட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு, அங்கே காணப்பட்ட எண்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். ஏதோ ஓர் இடத்தைக் குறிப்பாகத் தேடினான். ஆம், அந்த இடமும் கிடைத்து விட்டது. ஆனால்......ஆனால்....... அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் அவன் திடுக்கிட்டு விட்டான். அப்படியே, ஒரு கணம், அசைவற்று நின்றுவிட்டான். ஏனெனில் அவனுடைய பரீட்சை எண், அங்கு இல்லை! அவன் இன்டர்மீடியேட் பரீட்சையில் தவறிவிட்டான்!

சற்றும் எதிர்பாராத சம்பவம்! கனவிலும் ...
நினைத்துப் பாராத நிகழ்ச்சி! வகுப்பில் ...
மாணவனாய் இருந்த அவன், பரீட்சையில் ...
வகுப்பில் 'பிரமாதமான' மார்க்குகளுடன் ...
வான் என்று எல்லாராலும் எதிர்பார்க்கப்ப...
அவன், தவறி விட்டான். கொஞ்சமும் ...
பாராத சேதியைத் தந்தது பத்திரிகை. எ...
அவன் திடுக்கிட்டு விட்டான்!

* * *

"என்னடா, ஏன் நிக்கிறே, போனகாரியம் என்ன ஆச்சி?"

"இல்லிங்க எசமான்......"

"என்னடா இல்லே! சீக்கிரம் செ...
தொலேவேண்டா......என்னாச்சி? ஏறிச்சா ...
கிச்சாடா?

"ஆமாம் எசமான்."

"என்னடா ஆமாம்! ஆமாவும் சாம...
இறங்கிச்சா ஏறிச்சாடா?"

"ஆமாம் எசமான, படிக்குப் பாதியா ...
கிப் போச்சி, எசமான்."

"அட பாவி......."

மண்டி மகாதேவ முதலியார் திடுக்கிட்...
டார்! விலை மூலை மடங்கு நான்கு மட...
ஏறப்போகிறது—ஏராளமாகத் தண்ட ...
கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அவர் ல...
கணக்கான ரூபாய்களைக் கொட்டி, ச...
வாங்கி வைத்திருந்தார். திடீரென்று மா...
விலை இறங்கிவிட்டது. பாதிக்குப் பாதி...
குறைந்துவிட்டது. அதனால் அவருக்கு ந...
10 லட்ச ரூபாய்! அவருடைய நம்பிக்...
உகந்த நல்லதம்பி இந்தச் சேதியை அவரு...
தந்தபோது அவர் திடுக்கிட்டது இயற்கைத...

* * *

தகர டப்பா தங்கவேலு (ஓயாத வாய்ப் ...
சுக்காரன் அவன் என்பதற்காக அவனை ...
டைய நண்பர்கள் அழைத்த விதம் ...
ஷோக் சுந்தரத்துடன் (அவனுடைய அல...
அவனுக்குத் தேடித் தந்த பட்டம்) கை...
துக்கொண்டு, கடற்கரைக்கு வெகு வேக...
சென்று கொண்டிருந்தான். திடீரென்று "...
தங்கம்!" என்ற குரல் பின்னாலிருந்து கேட்...
திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுடைய அண்...
கிட்டே வந்ததும், தங்கத்தின் காதோடு க...
அவன் ஏதோ கூறினான். தங்கவேலு திடுக்...
விட்டான். காரணம், அவனுடைய அ...
மனைவி கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்துவிட்டாள்...
டில் சண்டை சச்சரவு கிடையாது, ஒருவி...
பிணக்கும் பூசலும் கிடையாது, மாமியார்-

மகள் போராட்டம் கிடையாது, தன் மனைவியை எதிர்த்தோ மறுத்தோ ஒரு சொல் பேச ஆள் கிடையாது, ஆனாலும் அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள், முன்பின் எதிர்பாராத சம்பவம்! ஆகவே அவன் திடுக்கிட்டு நின்றுவிட்டான்!

'திடுக்கிடுதல்'—இது, மனித வாழ்க்கையில் திடீர் திடீரென்று தோன்றி மறையும் ஓர் நிகழ்ச்சி! சற்றேனும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் நிகழ்கிறபோதெல்லாம், அந்த சம்பவங்களால் தாக்குண்டவர்கள் திடுக்கிடுதல் இயற்கை. கயிறு என்று தான் நினைத்தது பாம்பாக இருக்கக்கண்ட முனிபன், முதல் வகுப்பில் தேறுவான் என்று அவன் எண்ணிக்கொண்டிருக்க, முதல் வகுப்பு இல்லை இரண்டாவது வகுப்புமில்லை அவன் தேறவேயில்லை—தவறிவிட்டான் என்று பத்திரிகையில் சேதி வரக்கண்ட சரவணன், விலை யேறும்—லாபம் திரளும் என்ற தன் திட நம்பிக்கை திடீரென்று முறியடிக்கப்பட்டது கண்ட மண்டி மகாதேவ முதலியார், தன் அன்பு மனையாளைப் பறிகொடுத்த தங்கவேலு ஆகியோர் திடுக்கிட்டனர். காரணம், அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராதது, எதிர்பார்த்ததற்கு நேர் மாறானது ஆன நிகழ்ச்சிகள் திடீரென்று அவர்கள் முன் தோன்றி நடம் ஆடியதுதான்!

எதிர்பாராதது! திடுக்கிடுவது! ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புள்ள சொற்கள்! எதிர்பாராததின் விளைவு திடுக்கிடுதல்! திடுக்கிடுதலை உண்ணுபண்ணுவது எதிர் பாராதது!

இந்த எதிர்பாராததும் திடுக்கிடுவதும் தனி வாழ்க்கைச் சிக்கலில் கட்டுண்ட மக்களுக்கு மட்டுமல்ல, அரசியல் தலைவர்களுக்கும் ஏற்படுவதுண்டு.

பண்டித ஜவகர்லால் நேரு, இந்தியாவின் பிரதமர், மனிதருள் மாணிக்கம் என்று புகழ்மாலை சூட்டப்பட்டவர், பரத கண்டத்தின் முடிசூடா மன்னர் என மறைந்த மாவீரர் காந்தியாரால் புகழப்பட்டவர், ஆயிரமாயிரம் வாலிபர் உள்ளங்களில் கொலுவீற்றிருக்கும் கொற்றவன் என்று தேசிய ஏடுகளால் நித்த நித்தம் பாராட்டப் படுபவர், அகில உலகப் புகழ்வாய்ந்தவர் என்று ஆநந்தவிகடன் முதல் குளத்தங்கரை குப்பண்ணுவரை எல்லாராலும் கூறப்படுபவர், அத்தகையவரும் அண்மைக் காலத்தில் திடுக்கிட்டிருக்கிறார்.

ஜூன் 6-ம் நாள், டில்லியில் நடைபெற்றஓர்பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுகையில் நேரு குறிப்பிட்டார், "**குறுகிய மாகாணப் பித்து நாடெங்கும் அலைமோதக் கண்டு நான் திடுக்கிட்டு விட்டேன்**" என்று!

அவர் திடுக்கிட் விட்டார்! அதற்குக் காரணம், அவர் எதிர்பாராதது, நடந்து விட்டதுதான்!

அவர், இந்தியா ஒரு நாடு என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார். இந்தப் பரந்த துணைக் கண்டம் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார். இந்தியர் என்று சொல்லப்படுகின்ற 40 கோடி மக்களும் ஒரே இனத்தவராக, ஒரே சமுதாய மக்களாக, ஒரே கூட்டத்தவராக வாழ்வர், நாடாள்வர், என்று எதிர் பார்த்திருக்கிறார். அனைவரும் 'டில்லி' ஏகாதிபத்தியத்தை ஒப்புக்கொண்டு, பனியா ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு, இந்திய சட்ட சபைக்கு வாழ்த்துக் கூறிக்கொண்டு, ஹிந்துஸ்தானி மொழிக்கு 'லாலி' பாடிக்கொண்டு, தங்கள்நாடு ஹிந்துஸ்தான்—அது வாழ்க என்று பொன் மொழி பேசிக்கொண்டு உலவுவார்கள் உற்சாகத்தோடு, களிப்போடு, பெருமையோடு என்று எதிர் பார்த்திருக்கிறார்.

அவர் எதிர் பார்த்தது நடக்கவில்லை! ஆகவே அவர் திடுக்கிட்டிருக்கிறார்!

இந்தியா ஒரு நாடல்ல, பல நாடுகளின் தொகுப்பு என்ற வரலாற்று உண்மையை அவர் மறந்து, இந்தியா ஒரு நாடுதான்—ஒரு நாடாகத்தான் இருக்கிறது—ஒரு நாடாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார்! அந்தக் கனவை அவர் நனவாக உண்மை நிலைமை என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அது உண்மை நிலைமை அல்ல, வெறும் கனவு என்று இன்று தெரிகிறது, தெரிந்ததும் அவர் திடுக்கிடுகிறார்! திடுக்கிடாமல் வேறென்ன செய்வார்?

பாஞ்சாலம், வங்காளம், சிந்து, அஸ்ஸாம், சென்னை (திராவிடம்), மஹாராஷ்டிரம், ரஜபுதனம், போன்ற பல நாடுகளை மாகாணங்கள் என்று தவறாக அழைத்தான் வெள்ளையன்—தெரியாமல் அல்ல! வேண்டுமென்றே! இவற்றை தனித்தனி நாடுகள் என்று ஒப்புக்கொண்டால், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக, மன்னர்பிரானுடனும் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்துடனும் நேரடித் தொடர்பு கொண்டாகவேண்டும். அது பல நிர்வாகச் சிக்கல்களை உண்டுபண்ணும். எண்ணற்ற தனி நாடுகளை அடக்கிவைத்துக் கட்டி ஆளுவது என்பது மிகவும் தொல்லை நிரம்பிய திட்டமாகவும் வந்து முடியும். எனவேதான் வெள்ளையன், இத்தனை நாடுகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, இவ்வளவுஞ் சேர்ந்ததுதான், ஒரு நாடு என்று தவறாகக் கூறி, அந்த நாட்டை (அதாவது கண்டத்தை) இந்தியா என்று அழைக்கலானான். அதே நேரத்தில், இந்த நாடுகளில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒருவர்போல் வெள்ளையனை எதிர்த்துப் போராடவேண்டி இருந்தால், அந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டம் அவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இருந்ததால், தத்தமது நாடு தனித்தனி என்பதை மறந்து, வெள்ளையனை எதிர்த்துப் போராடினர். அவர்கள், இங்ஙனம், ஒரு பொது எதிரியை, வெள்ளையனை, தம்மை முந்நூறு ஆண்டுகளாக அடிமைப்படுத்தி வந்த ஏகாதிபத்திய எத்தனை எதிர்த்து நின்ற வரையில் தங்கள் தங்களுக்கென்று இருந்த சொந்தப் பிரச்சினைகளையும் தத்தமது தரணிகளையும் தம் தம் மொழி, நாகரிகம், பண்பாடு, கலை, கொள்கை கோட்பாடு, இன எழுச்சி ஆகியவற்றையும் மறந்திருந்தனர். ஆனால் ஆகஸ்டு 15ல் வெள்ளையன் வெளியேறியதும், தங்கள் பொது எதிரி தொலைந்தான் என்பது தெரிந்ததும், அவரவர்கள் தத்தமது உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளில் ஈடுபடலாயினர். அஸ்ஸாமியர்கட்கு, தங்கள் நாட்டை வங்காளிகள் சுரண்டுகிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி பிறந்தது. திராவிட நாட்டவர்க்கு குஜராத்திகளின் சுரண்டல் இயந்திரம் புலனாயிற்று. பீகாரிகட்கு பீகார் பீகாரிகட்கே என்ற எண்ணம்

குதித்தெழுந்தது. மகாராஷ்டிரர் தம் நாடு சீரழிந்து உருமாறிக் கிடப்பது கண்டு கண்ணீர் உகுத்து நெஞ்சு நைந்து வாடிடலாயினர். இவ் வண்ணம், இந்தியக் கண்டத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு நாட்டவரும் வெள்ளையன் வெளியேறியதும், தம் தம் நாட்டு எல்லை கோலுவதிலும், தம் தம் நாட்டுப் பொருள் வளத்தைப் பெருக்குவதிலும், தத்தம் நாட்டுப் பகுதிகள் பிறரிடம் இருந்தால் அதை மீட்பது எப்படி என்பதற்கான திட்டம் வகுப்பதிலும் ஈடுபடலாயினர். திராவிட நாட்டவர், எங்கள் நாட்டிலே ஒரு டால்மியாபுரம் இருப்பதா இது நியாயமா என்று கேட்கத் தொடங்கியதும், டில்லிவாசிகள், மதராசிகளுக்கு இங்கென்ன வேலை என்று முணுமுணுக்கத் தொடங்கியதும், பீகாரிகள் எங்கள் நாட்டைச் சுரண்ட இத்தனை வங்காளிகளா என்று வெகுண்டெழுந்து கேட்க முனைந்ததும், அஸ்ஸாமிகள் எங்கள் செல்வத்தை பிற மாகாணத்தவர் சுரண்டுவதை இனியும் நாங்கள் பொறுப்பமோ நாங்கள் தீரர் அல்லமோ என்று பண்பாடலானதும், தென்னாட்டுக் கன்னடர்கள் பம்பாயில் ஒரு துண்டு எங்களுடையது, கட்டாயம் எடுத்துக்கொள்வோம் அதனை, என்று முழக்கமிடலானதும், ஆகிய எல்லாம், வெள்ளையன் இருந்தவரை, வெறும் மாகாணங்கள் என்ற சிறு சொல்லால் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தனி நாட்டுணர்ச்சியும் தனி இன எழுச்சியும், இந் நாள், கட்டுக்கு அடங்காது கிளர்ந்தெழுந்துவிட்டன என்பதைத்தான் காட்டுகின்றன.

ஆனால் நேரு, நேரு மட்டுமல்ல, நேருவைப்போன்ற மனப்போக்கும் அரசியல் நோக்கும் படைத்த பலர், இன்னமும், இந்த நாடுகளை நாடுகள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் மாகாணங்கள் என்றே எண்ணிக் கொண்டுள்ளனர். பஞ்சாபியரும், வங்காளியரும், பீகாரியரும், அஸ்ஸாமியரும், திராவிடரும் சிந்தியரும், மஹாராஷ்டிரரும் ரஜபுதனரும் எழுப்பி வரும் இன எழுச்சிக் கீதங்களை இன எழுச்சிக் கீதங்கள் என உணராது குறுகிய மாகாணப்பித்து என்றே பிழைபட உணர்ந்து, அந்தப் பிழையிலேயே உழன்று உழன்று, அன்னார் வருந்தி வதைகின்றனர்.

இந்தியா என்றழைக்கப்படும் இந்த துணைக்கண்டம் முழுவதும் மூலைக்கு மூலை தோன்றியுள்ள இந்த இன எழுச்சிக் கிளர்ச்சி கண்டு நாம் திடுக்கிடவில்லை. உண்மையில் இது நாம் எதிர்பார்த்தது. வெள்ளையனின் இரும்புக் கரம் விலகியதும், அடக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் பல்வேறு இந்திய தேசிய இனங்களின் எழுச்சி வெளிப்பட்டே தீரும் என்பது நமக்கு முன்னமே தெரியும்.

இந்தியக் கண்டத்தில் உள்ள பல்வேறு நாடுகளை மாகாணங்கள் என்று அழைப்பது, மாண்டுபோன வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்திய அரசியல் அரிச்சுவடி. எந்தக் காரணத்தாலோ அந்த ஏகாதிபத்தியத்தின் பரம்பரை வைரியாகிய பண்டித நேருவும் கூட அதே அரிச்சுவடியை வாசிக்கிறார். வாசிப்பதால் தான் பல்வேறு இனங்களின் எழுச்சி கண்டு அவர் திடுக்கிடவும் செய்கிறார்.

"ஒவ்வொரு மாகாணமும் தன்னை ஏதோ ஒருதனி சுதந்தர நாடு போல் எண்ணிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கி விட்டது" என்று பதை பதைப்புடன் கூறுகிறார் பண்டித நேரு. நமக்கோ இந்தப் பதைபதைப்புக்குக் காரணமே இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு மாகாணமும் உண்மையில் ஒவ்வொரு நாடுதானே! அவற்றை நாடு என்று அழைக்காமல் மாகாணம் என்று அழைப்பதே தவறுதானே! ஆகவே அவை **தனிநாடுபோல** நடந்து கொள்வதில் தவறென்ன? ......[ஆம் ஒரு தவறு இருக்கிறது! அவை **தனிநாடாகவே** இருக்க, **தனிநாடு போல** நடந்து கொள்வது தவறுதானே!......இது தவிர வேறு தவறு இருக்க முடியாது.]

மேலும் நேரு கூறுகிறார் :—

"ஒவ்வொரு மாகாணமும் தன் தன் எல்லைக்கோட்டை புதுப்பிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. சில மாகாணங்கள் வேறு மாகாணங்களில் உள்ள சிற்சில இடங்கள் தம்முடையனவே என்று சாதிக்கத் தொடங்குகின்றன. ஆனால், ஒரு மாகாணத்தில் உள்ள ஒரு ஜில்லாவை எடுத்து வேறு மாகாணத்தோடு சேர்த்துவிடுவதால், மக்களுடைய வாழ்க்கையில் என்ன மகத்தான மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது நான் திடுக்கிடத்தான் செய்கிறேன்."

முதல் கோணல், முற்றும் கோணல்! இந்திய துணைக் கண்டத்தில் உள்ள பல நாடுகளை மாகாணங்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டதால், அந்த நாடுகளின் எல்லைக் கிளர்ச்சியே கூட பண்டித நேருவுக்குப் புரியவில்லை!

நாளைய தினம், இந்தியாவின் சில பகுதிகளை—உபயோகமற்ற பகுதிகள் என்றே வைத்துக்கொள்வோம்—ரஷ்யா கைப்பற்றிக்கொண்டால், "உபயோகமற்ற பகுதிகள்தானே! போனால் போகிறது. ரஷ்யாவிடம் இருந்தால் என்ன, நம்மிடம் இருந்தால் என்ன? அந்தப் பகுதி மீண்டும் நம்மிடம் வருவதால் அப்படி என்ன நம் மக்கள் வாழ்க்கையில் பிரமாதமான மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது?" என்று கூறுவாரா நேரு அல்லது "உபயோகம் உண்டோ இல்லையோ, எங்கள் நாடு எங்களுடையது! உரிமையின் காரணமாகக் கேட்கிறோம் உபயோகத்தின் காரணமாக அல்ல. ஆகவே அந்தப் பகுதியை ரஷ்யா திருப்பித் தந்தே ஆகவேண்டும்" என்று கூறுவாரா? எதைக் கூறுவார்? நிச்சயம், நேரு, இரண்டாவதாகக் கூறியதைத் தான் கூறுவார். இழந்த பகுதிகளை உரிமையின் காரணமாகத் திரும்பிப் பெறவே விரும்புவார். அதே உரிமையின் காரணமாகத்தான் இந்தியாவில் உள்ள பற்பல இனங்களும் தங்கள் தங்கள் தரணியின் சிற்சில பகுதிகள் வேறு இனத்தவரிடம் இருந்தால் திரும்பிப்பெற விரும்புகின்றனர். இது தவறு? இது குறுகிய மாகாணப்பித்தா? இது பலன் சிறிதுமற்ற காட்டுக் கூச்சலா? இது திடுக்கிடுதற்குரிய சேதியா? அல்லது, பண்டித நேரு, கண்டு, பதை பதைத்துத் தீர வேண்டிய நிலைமையா?

இன்பத் திராவிடம் மட்டுமல்ல, இந்திய பூபாகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு நாடும் விழிப்புணர்ச்சி பெறத் தொடங்கி விட்டது. தன் தன் எல்லையை வகுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இழந்த பகுதிகளை மீட்க முனைந்து விட்டது. பிறர் பறித்துக் கொண்ட பாகங்களை மீண்டும் கேட்டுப் பெறுவது முடிந்தால், போராடிப் பெறுவது இல்லையேல் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அந்தந்த நாட்டு மக்கள் நாம் இருக்கும் நாடு நமதென்பதுணர்ந்தோம் இது நமக்கே உரிமையாம் என்பத

றிந்தோம் என்று கிண்கிணி கீதம் இசைக்கத் தொடங்கி விட்டனர். இது, நம் உள்ளத்திற்குக் களிப்பூட்டுகிறது. ஆனால் பண்டித நேருவுக்குத் திகைப்பூட்டுகிறது! அவர் திடுக்கிட்டு விட்டாராம் இந்நிலை கண்டு!

திடுக்கிடட்டுமே! திடுக்கிடுவதுதானே அவருடைய நிரந்தரத் தொழிலாக இருந்து வருகிறது பன்னெடுங் காலமாக!

இஸ்லாமியர், தனிக் கட்சி அமைத்தபோது திடுக்கிட்டார்!

ஜின்னாவே எங்கள் தனிப்பெருந் தலைவர் என்று அவர்கள் முழக்கமிட்டபோது திடுக்கிட்டார்.

பாகிஸ்தான் ஜிந்தாபாத் என்று அவர்கள் எக்காளமிட்டபோது திடுக்கிட்டார்!

பாகிஸ்தான் நடைமுறையிலே உருவாகி உலக மன்றத்திலே உறுப்பினரானபோது திடுக்கிட்டார்!

சோஷலிஸ்டுகள் நாசிக் மாநாட்டிலே காங்கிரஸ் ஓர் முதலாளித்வ ஸ்தாபனம், இனி அதில் நாங்கள் இருக்கமாட்டோம் என்று வெளிப்படையாகவே "விவாகரத்து" செய்துகொண்டபோது திடுக்கிட்டார்.

அதற்கும் முன்பு, கம்யூனிஸ்டு மனைவி காங்கிரஸ் கணவனிடம் காட்டிவந்த "பதிபக்தி" நாடகத்திற்கு திடீர் திரை தொங்கவிட்டபோதும் திடுக்கிட்டார்.

தென்னாட்டில், ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக, பல்வேறு உருவத்தில் உலவிவரும் ஆரிய—திராவிடர் போராட்டத்தைக் கண்டபோதுங்கூட, இப்போதுதான் புதிதாக ஏற்பட்ட ஒரு விவகாரத்தைக் காண்பதுபோல, திடுக்கிட்டார்.

அன்பர் ஆச்சாரியர் கவிழ்ந்து, பிரகாசம் ஆட்சி ஏற்பட்டபோதும், பிரகாசம் மறைந்து ஓமந்தூரார் சர்க்கார் உருவானபோதும், இந்த ஆண்டு வைத்தியநாத வேதியர்கள் வகுப்புவாத விஷம் கக்கிய போதும் கூடத்தான் திடுக்கிட்டார்.

இன்று மாகாணங்களின் எழுச்சி கண்டு திடுக்[illegible] கிறார்.

நாளை, திராவிடஸ்தான் தனி அரசு ஏற்படும்போ[illegible] கூடத்தான் திடுக்கிடுவார்.

தம்மால் இன்று ஏற்படுத்த முடியாத சோஷ[illegible] ஆட்சியை நாளை, திராவிடர்கள், தம் தரணியில் [illegible] வும்போது கூடத்தான் திடுக்கிடுவார்.

அவர் திடுக்கிடுவார். திடுக்கிட்டுக் கொண்டே[illegible] இருப்பார். அவருடைய கனவு தேயும்போதெல்[illegible] திடுக்கிடத்தான் செய்வார். ஆனால் அவர் திடுக்[illegible] கிறார் என்பதற்காக எந்தச் செயல் நடவாது [illegible] விடும்?

முனியன் கூடத்தான், மாடுகட்டும் கயிறு [illegible] எண்ணிக் கொண்டு அதனருகே இருந்த பாம்பை[illegible] பற்றியபோது திடுக்கிட்டான்! ஆனால் அவன் திடுக்[illegible] கிட்டானே என்பதற்காக, பாம்பு கயிறாக மாறி[illegible] என்ன?

கெட்டிக்கார சரவணன், தன் எண் பத்[illegible] கையில் இல்லாதது கண்டபோது திடுக்கிட[illegible] தான் செய்தான். ஆனால் அவன் திகைப்பை[illegible] போக்க பத்திரிகையில் அவன் எண் தோன்ற [illegible] யாதே!

நேருவும் தான் திகைக்கிறார். திகைப்பதாலேயே[illegible] நிகழ்ச்சிகள் மாற மாட்டாவே!

ஆம்! அவர் திடுக்கிட்டுக் கொண்டேதான் இருப் பார்! அது அவருடைய பழக்கம்.

இந்தியத் துணைக் கண்டம் அவர் எதிர்பார்ப்பதற்கு மாறான பாதையில் சென்று கொண்டேதான் இருக் கும்! அது, அதனுடைய பழக்கமல்ல! அவர் [illegible] காலத்தைக் கணிப்பதில் தவறிக்கொண்டே இருக்[illegible] றார் என்பதற்கான விளக்கம்!

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

லிது கம்யூனிஸ்டு கட்சியை தடை செய்வதன் மூலம் அதனை ஒழித்து விட முடியாது. அதிகப்படியான நல்ல, ஜன நாயக உரிமைகளை நல்கக் கூடிய சமூக அரசியல் பொருளாதாரத் திட்டங்களை வகுப்பதன் மூலம்தான் கம்யூனிசத்தைத் தடை செய்ய முடியும்" ட்ரூமன் வாசகங்கள் இவை. உண்மை நிலைமையை உள்ளபடியே உரைக்கும் உயரிய வாசகங்கள்!

ட்ரூமன், அப்படி ஒன்றும், கம்யூனிசக் கருத்துகளை ஒப்புக் கொள்பவரல்ல. கம்யூனிசம் இருக்கும் திக்கு நோக்கித் தலை வைத்துப் படுத்தவருமல்ல. டாலர் ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைவர்! பல முறை, தன்நாட்டில், உழைப்பாளிகள், உள்ளக்குமுறல் எழுப்பிய போது அவர்களைச் சிறையிட்டுச் சிந்து பாடிய சீலர்! ஆமாம், அவர் ஒரு பிற்போக்குவாதிதான். ஏகாதிபத்திய எண்ணத்திலேயே ஊறி எழுந்த உள்ளம் படைத்த உன்மத்தர்தான். சோவியத் நாட்டின் சோபிதம் திக்கெட்டும் பரவுவது கண்டு பல முறை "ஆபத்து! ஆபத்து!" என்று அலறிப் புடைத்து அண்டம் அதிரக் கூவிய அதி அற்புத மனிதர்தான்! அவர்தான் இம்முறை, இவ்வளவு, ஜனநாயகம் பேசி இருக்கிறார். காரணம் பல இருக்கலாம். விரைவில், அமெரிக்கத் தலைவர் பதவிக்குத் தேர்தல் வர இருக்கிறது. அதற்கு ஆக இப்போதே துவக்கப்படும் பிரசார பீரங்கி வேட்டாக இருக்கலாம் இவ்வாசகம். அல்லது, இவருடைய கட்சியையும் சர்க்காரையும் விட்டு வெளியேறி புதுக்கட்சி அமைத்துள்ள ஹென்ரிவாலஸ், இவரை, ஜனநாயப் பகைவர் என்று மின்சார வேகத்தில் செய்துவரும் பிரசாரத்திற்கு எதிர் பிரசாரமாக இருக்கலாம். அல்லது சோவியத் ரஷ்யா இவரது சர்க்காரை முதலாளித்துவ சர்க்கார் என்று உலகமன்றத்தில் [illegible] துரைப்பதை மறுப்பதற்கா[illegible] வாசகமாகவும் இருக்கலாம். ட்ரூ[illegible] மனின் நோக்கம் எதுவாக [illegible] தாலும் சரி, அது பற்றி நமக்கு[illegible] கவலை இல்லை, அவர் கூறி உள்[illegible] கருத்து உண்மையின் உண்[illegible] உருவம். அதுமட்டுமல்ல. [illegible] குள்ள தேசிய சர்க்காரின் பித்[illegible] தெளிவதற்குரிய அரிய மருந்து.

கம்யூனிசம் பரவுகிறது [illegible] றாலே, வேலை நிறுத்தப் புயல் வீ[illegible] கிறது என்றாலே, பாடுபடுபவர் [illegible] டாரத்தில் கிளர்ச்சி எழுகிறது [illegible] றாலே, அதனை கம்யூனிஸ்டுகளின் [illegible] தூண்டுதல் என்று பழி கூறி, [illegible] யூனிஸ்டுகளைச் சிறைச் சாலைக்கு[illegible] தள்ளும் காங்கிரஸ் சர்க்கார், [illegible] ளுடைய இப் பித்தம் [illegible] ட்ரூமன் தந்த மருந்தை, [illegible] வாங்கியேனும், உண்பாராக!

(3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

காற்றை எரித்து சுத்தப்படுத்துமாறும் கட்டளையிட்டார்.

இதற்கு அப்பண்ணையாட்களின் தலைவன், "இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களில் உங்கள் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்வீர்களென்றும், முதல் நாள் நடந்த சம்பவமே போதியது என்றும் நினைக்கிறேன்" என்றான்:

"இல்லை இல்லை! இனியும் அந்த அறையில்தான் படுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்" என்றார் பிரபு.

நாலைந்து நாட்கள் சென்றன. பிரபுவின் கட்டளைப்படி அறை சுத்தப் படுத்தப் பட்டது; குளமும் தூர்க்கப்பட்டது.

ஒருநாள் இரவு! பிரபு மறுமுறையும் படுப்பதற்காக அவ்வறைக்குச் சென்றார். பண்ணைத்தலைவனுக்கோ மனந்தாளவில்லை. உடனே அவன் பிரபுவைப் பார்த்து, "நான் தங்கள் அருகில் துணையாகப் படுத்துக் கொள்ளவாவது உத்திரவு கொடுங்கள்" எனக் கெஞ்சிய முறையில் கேட்டான். அதற்குப் பிரபு, "நான் தனியாகத்தான் படுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்; அங்குயாரும் வரவேண்டியதில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்வறைக்குட் சென்று கதவைத் தாளிட்டுப் படுத்துக் கொண்டார்.

நடு நிசி! அவ்வறையிலிருந்து சப்தங்கள் கிளம்பின! உடனே பண்ணைத் தலைவன் திடுக்கிட்டு அவ்வறையினருகே ஓடிவந்து சப்தத்தை உற்றுக் கேட்டான். அச்சப்தம், பிரபுவின் வாயிலிருந்துதடைப்பட்டுத் தடுமாறிக் கிளம்பும்கூச்சல்களும் வார்த்தைகளும் என அறிந்தான். என் செய்வது? பிரபுவோ தமக்குத் துணைவேண்டியதில்லை என்று மறுத்து விட்டதால், பண்ணைத் தலைவனும் மற்ற வேலையாட்களும் உட்செல்ல முடியாமல் தவித்தார்கள். அச்சப்தம் வெகு நேரம் வரை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. பிறகு அமைதி நிலவியபின் வேலையாட்கள் படுத்துறங்கினர்.

பொழுது விடிந்தது. பிரபு வெளிவருவாரென்று வேலையாட்கள் எதிர்பார்த்தனர். அப்போதும் வரவில்லை. உடனே பண்ணையாட்களின் தலைவன், பிரபுவுக்கு ஏதோ அபாயம் நேரிட்டிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணிக் கதவையுடைத்து அறையினுட் புகுந்தான்.

வெளுத்த முகத்துடன் பிணம் போல் அசைவற்றுக் கிடந்தார் மக்மோ பிரபு! அவரது வேலையாட்களும், மற்றவர்களும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். பிரபு உயிரற்றவராகவே காணப்பட்டார்! உடனே பண்ணைத் தலைவன் அவர் மார்புமீதுகைவைத்துப்பார்த்தான்; இதயம் மட்டும் படபடவென்றடித்துக்கொண்டிருந்தது!

உடனே பண்ணைத் தலைவன், அவ்வூர் பிரக்கியாதி பெற்ற டாக்டர் டல்லோ என்பவரை அழைத்து வந்தான். அந்த டாக்டர் தமது முயற்சியால் பிரபுவை உயிர் பெறச் செய்தார்!

சில நிமிடங் கழித்தன; பிரபுவுக்குப் பேசத்துணிவு ஏற்பட்டது; உடனே அவர், அன்றிரவு நடந்த பயங்கரச் சம்பவங்களைப் பின்வருமாறு டாக்டரிடம் சொன்னார்.

"நான் இவ்வறையில் படுத்தவுடன் சுகமாக நித்திரை வந்தது. சிறிது நேரத்திற்குள்—அதாவது நான் தூங்கிய நிலைக்கும் விழித்த நிலைக்கும் மத்திய நிலையிலிருக்கையில் ஓர் பச்சை நிறப்பேய் என் எதிரில் வந்து நின்று, தன் கோர உருவைக்காட்டி என்மீது பாய்ந்தது! உடனே தன் கூரிய நகங்களை என் மார்புமீது வைத்து அழுத்தி—என்னைச் சின்னபின்னப்படுத்தி—வெகுநேரம் வரை எனக்குப் பெரும் வாதையைத் தந்தது! இதுதான் நடந்த சேதி" என்றார்.

இச்செய்திகளைச் கேட்ட டாக்டர் பிரபுவைப் பார்த்து, "பிரபுவே நீங்கள் இஷ்டப்பட்டால்—உங்கள் உயிருக்கு இம்முறை ஆபத்து விளைவித்த அப்பேயை, நான் இவ்விடம் விட்டு ஓட்டி விடுகிறேன்" என்றார்.

பிரபு:—அது எப்படி?

டாக்டர்:—உங்கள் உடம்பில் விஷமேறி இருக்கிறது!

பிரபு:—யாரால்? எப்படி?

உடனே டாக்டர், அங்கிருந்த புத்தக அலமாரியைத் திறந்து ஓர் புத்தகத்தை எடுத்து அதை ஆட்டிக் குலுக்கினார். அதிலிருந்து விழுந்த பச்சை நிறத் தூசியைக் காட்டி, "இந்த விஷந்தான்! கொடிய விஷங்களில் இதுவும் ஒன்று! இவ்விஷம் அர்செனிக் (Arsenic) என்னும் பாஷாண லோகமும் செம்பும் கலந்தது" என்றார்.

பிரபு:—ஆனால் அவ்விஷம் எங்கிருந்து வந்தது?

டாக்டர்:—எவர்மீதும் குறை கூறுவதற்கில்லை; ஆனால் ஒரே ஒரு தவறு. அது என்னவெனில், இந்த அறைக்குப் பச்சைவர்ணம் கொடுத்ததுதான். அவ்வர்ணம், மேற்கூறிய இரண்டு உலோகத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டதென்று, வர்ணம் பூசுபவர்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியும். மேலும் அது ஷீல் (Scheele) என்னும் ரசாயன சாஸ்திரியால் கண்டு பிடிக்கப் பட்டதால் அவ்வர்ணத்திற்கு அவர் பெயரும் கூடி வழங்குகிறது. (Vert be Scheele) இப்பாஷாணத்தின் பண்பாட்டைத்தான் நீர் பார்த்தீர்! வர்ணங் கொடுத்து நீண்டகாலமாகிவிட்டதால், தாளில் கொடுத்தவர்ணங்கள் உலர்ந்து தூசியாய் மாறிவிட்டது. சுவரின் மேல்பாகங்களும் உலர்ந்திருக்கிறது. அத்தூசிகள் அறைமுழுதும் படிந்திருக்க, நீங்கள் நடக்கும் போதும், திரை முதலியவற்றை உதறிச் சுத்தப் படுத்தும் போதும் அத்தூசிகள் எழும்பிக் காற்றோடு கலந்து கொண்டன. பின்பு சுவாசத்தின் வழியாக அத்தூசிகள் உம் உடலில் புகுந்து, உம்மை இத்தகைய ஆபத்துக்காளாக்கிவிட்டது!

பச்சை நிறப்பேய் தோன்றியதற்குக் காரணமென்னவெனில் விஷ தூசிகளால், ஏற்பட்ட மூச்சடைப்பும்—ஜுரத்தால் தாக்கட்பட்ட உமது மூளையுமே! இதே போல்தான், கடின நோய் வாய்ப்பட்டவர்கள் காணும் பயங்காக் கனவுகளும் காட்சிகளும்! என்று சொல்லிப் பிரபுவுக்குத் தக்க மருந்துகள் கொடுத்து குணப்படுத்தினார்.

அதன் பின் பிரபு, அவ்வீட்டுச் சுவரின் மேற்படைகளையெல்லாம் இடித்தெறியச் செய்து மஞ்சள் நிறம் பூசுவித்ததோடு, திரை முதலியவற்றையும் மாற்றி, அறையைச் சுத்தப் படுத்தினார். அதுமுதல் பிரபு பேயையும் பிசாசையும் காணமல், மீதிக்காலத்தை அவ்வறையிலேயே கழித்தார்!

என்று டாக்டர் தமது கதையை முடித்துவிட்டு, "உங்கள் முறை வந்துவிட்டது; நீங்கள் சொல்லுங்கள்" என என் தந்தையைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

உடனே என் தந்தை தன் கதையை ஆரம்பித்தார்.

[அது அடுத்த இதழில்.

பித்தம் தெளிய மருந்து ஒன்றிருக்குது!

ரயில்வே தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தமா? அது கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல்! பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களிடையே குமுறலா? அது கம்யூனிஸ்ட் தூண்டுதல்! தோட்டிகளின் ஸ்டிரைக் நோட்டீசா? அதுவும் கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல். டிராம்வே ஓட்டிகளின் [illegible] ஸ்டிரைக்கா? அதுவும் கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல். தஞ்சாவூர் உழவர்களிடையே உள்ளக் கொதிப்பா? அதுவும் கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல்தான்! சென்னையில் என். ஜி. ஓ.க்கள் மிரட்டுகின்றனரா? சந்தேகமென்ன — கம்யூனிஸ்டுகள் கற்றுக் கொடுத்த பாடம் அது! தோல் பதனிடுவோர் சங்கம் அதிகக் கூலி கேட்கின்றனரா?—ஆமாம், கம்யூனிஸ்டுகளிடம்தானே அந்தச் சங்கம் இருக்கிறது, ஏன் கேட்க மாட்டார்கள்?

....

சென்னையிலும் டில்லியிலும் உள்ள காங்கிரஸ் சர்க்காரும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் செய்துவரும் விசித்திர வாதம் இது! இந்தியாவில், எங்கே, யார் வேலை நிறுத்தம் செய்தாலும், கட்டாயம் அது கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல்தான் என்று சொல்லத் தவறுவதில்லை நம் தேசிய சர்க்கார்!

வேலை நிறுத்தம், நீண்ட நாள் வேதனையின் விளைவு! காய்ந்த [illegible], பஞ்சடைந்த கண்கள், குழி விழுந்த கன்னங்கள், உலர்ந்த உதடு, ஒட்டிய வயிறு, எலும்புக் கூடுபோன்ற உடல், போகலாமா இருக்கலாமா என்று ஊசலாடும் உயிர்—இவற்றின் கூட்டுத்தொகை வேலை நிறுத்தம்! பசி, பட்டினி, ஒதுங்க நிழல் இன்மை, வாழ வசதியின்மை இவை ஒவ்வொன்றும் உள்ளத்தை அரித்து அரித்து, அதன் விளைவாக உள்ளத்தில் மூட்டும் தீச்சுழல் வேலை நிறுத்தம்! பூந்தோட்டமாக இருக்கவேண்டிய வாழ்க்கை வெறும் பாலைவனமாக இருக்கக் கண்டு, உழைத்து உருக்குலையும் பாட்டாளி சிந்தும் இரத்தக் கண்ணீர், வேலை நிறுத்தம்! **நன்கு வாழ்வதற்கு வேண்டிய முளை வசதியின்மை** என்ற மண்ணிலேதான் வேலை நிறுத்தம் என்ற செடி வளரும். பசியும் பிணியும் பட்டினியும்தான் அந்தச் செடியை ஊட்டி வளர்க்கும் எரு. அடக்குமுறையோ அது செழித்து வளர்வதற்கு வேண்டிய சூரிய வெளிச்சம்! கிண்டலும் கேலியும் அந்தச் செடிக்கு ஊட்டம் தரும் உயர் பொருள்கள்! வயிறார உணவு, இருக்க வீடு, உடுக்க உடை, உள்ளத்திற்குக் கல்வி, வாழ்க்கைக்கு வசதி என்ற இந்த மருந்து ஒன்றுதான் அந்தச் செடியை வீழ்த்தும்.

வசதியின்மை என்ற காட்டிலே வீசும் வேதனைப் புயல் வேலை நிறுத்தம்! கம்யூனிஸ்டுகள் இந்தப் புயலை, தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். தம் கட்சி வளர்ச்சிக்கு இதுதான் தருணம் என்று வேலைநிறுத்தச் சூறாவளியை அவர்கள் மேலும் மேலும் சுழன்றடிக்கச் செய்யலாம். பலாத்காரம், கொள்ளை, கொலை, வழிப்பறி போன்ற தீய வழிகளிலேயும் அவர்கள் தங்கள் சக்தியைச் செலவிட்டு வேலை நிறுத்த நேரத்தில் அண்டர்கிரவுண்ட் செல்வாக்கு தேடலாம். இவ்வளவும் உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள்தான் வேலை நிறுத்தத்தைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள் என்பது முழுப் பொய்! வேலை நிறுத்தத்தை யாரும் தூண்டிவிடுவதில்லை. பல ஆண்டுகள் குமுறிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் எரிமலை என்றேனும் ஓர் நாள் வீறி வெடித்தே தீரும். உழைப்பவர் உள்ளம் அத்தகையதோர் எரிமலை. எரிமலையின் திடீர் வெடிப்பு போன்றது வேலை நிறுத்தம்.

“நம் மக்களுக்கு ஓட்டுரிமை மறுக்கப்படுமேல், தகுந்த மருத்துவ வசதியோ, கல்விக்குரிய வாய்ப்புகளோ இல்லாமற் போகுமேல், உடல் நலம் குன்றிய காலத்தில் தகுந்த உதவிகள் கிடைக்கப் பெறுவதோடு வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் தலையெடுக்குமேல், இன்றியமையாத பொருள்களின் விலை ஏறி வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்கே நெருக்கடி என்ற நிலை வந்துறுமேல், அன்று, அங்கு, கம்யூனிசம் தானாகவே வந்து குடிபுகுந்து விடும்!”

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ட்ரூமன், சென்ற கிழமை, அமெரிக்கப் பாராளுமன்றத்தில் பேசிய பேச்சு இது. வசதியின்மை என்ற கழனியிலே கம்யூனிசப் பயிர், தானே முளைத்தெழுந்து செழித்து வளரும்—அதற்குக் கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதல் தேவை இல்லை, நிச்சயம் தேவை, இல்லை. கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதலால்தான் அங்கு கம்யூனிசம் முளைக்கிறது என்று சொல்வதும் பொய். முற்றிலும் பொய். இது, ஆரிய ஆணவத்தை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு திராவிடர்களைத் தூண்டிவிடுகிறது திராவிடர் கழகம் என்பதுபோன்ற அர்த்தமற்ற குற்றச் சாட்டு. ஆரிய ஆணவம், தானே, தன் ஆணவத்தாலேயே, தனக்கு அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறது. அதுபோலத்தான் வசதியின்மை, தன் அழிவை, கம்யூனிசத்தைத் தேடிக்கொள்கிறது. இந்த உண்மையைத் தான் ட்ரூமன் அழகாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

கம்யூனிசம் நாட்டிலே, மக்கள் உள்ளத்திலே, உழைப்பவர் குடிசையிலே, உத்தமர்தம் உழைப்பிலே குடியேறி விடுவதற்கான காரணத்தைச் சுவைபடக் கூறியதோடு நிற்கவில்லை ட்ரூமன். அதனைப் போக்கும் வழியையும் திட்டவட்டமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். **“குறைபாடு, அவலம், கவலை ஆகியவை உள்ள இடத்தில்தான் கம்யூனிசம் வெற்றி பெறுகிறது. இந்தக் குறைபாடுகளைக் களைவதற்கான சட்டம் இயற்றுவதே கம்யூனிசத்தைத் தடுக்கும் வழி. கம்யூனிசத்தை அழி**

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

திருமணம்

16—6—48 புதன் காலை 6½ மணிக்கு **அறிஞர் அண்ணாதுரை** தலைமையில் தோழர் ஏ.ஜி. திருவேங்கடனாரின் திருமகன் டி. ஆர். செல்வராஜனுக்கும் தோழியர் எஸ். யோகீஸ்வரிக்கும் வாலாஜாபாத் மணமகள் இல்லத்தில் திருமணம் நிகழும். அன்பழகனார், என். எஸ். கே. மற்றும் பலர் பேசுவர்.

தொடர்கதை:

பதினோராவது பகுதி

வேல் பாய்ந்த மான்!

"சரி அம்மா;" என்று சிவன் கூறிய நாளிலிருந்து தாயாரம்மாளின் கவலையெல்லாம் மறைந்து விட்டது. அவள் சித்தம் குளிர்ந்தது. மகனின் திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை மும்முரமாகச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மலர்புரியை விட்டு வந்ததிலிருந்து குமுதினியின் மேல் தாயாரம்மாளுக்கு ஏதோ ஒரு விதமான மறக்க முடியாத பாசம் ஏற்பட்டு விட்டது. குமுதினியின் அடக்கம், அறிவு நுட்பம், அழகு, வீணைப் பயிற்சி ஆகிய அனைத்தையும் கண்ட தாயாரம்மாள், இவளைப் போன்ற மருமகள் நமக்குக் கிடைக்காமல் போனாளே என்று அப்பொழுது ஏங்கினாள். கிடைக்காமல் போனாளே என்று முன்பு ஏங்கியவள், மனோரமாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு குமுதினியையே தன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள் குமுதினியை எப்படியாகிலும்மருமகளாக அடைய வேண்டுமென்ற ஆசை நாளுக்குநாள் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

இதற்காகவே அவள் மலர்புரிக்கு இரண்டு மூன்றுமுறை சென்று வந்தாள். வையாபுரியிடம் பேசும் நேரங்களில் ஜாடைமாடையாக தன் கருத்தை வெளியிட்டாள். எப்படிக் கேட்பது, எப்படிக் கேட்பது என்று தயங்கித் தயங்கி, ஒருநாள் துணிந்து, குமுதினியைச் சிவனுக்குத் தரவேண்டுமென்று வைத்தியரிடம் கேட்டு விட்டாள்.

அவ்வளவு பெரிய இடத்தில் தன் மகளைத் தருவதற்கு உண்மையிலேயே உள்ளூர வையாபுரிக்கு ஆசைதான். ஆனாலும் தன் மகளது எண்ணத்தைமாற்ற வேண்டுமே என்றெண்ணி தயக்கமும் ஏக்கமும் கொண்டார். தாயாரம்மாள் கேட்கும் நேரங்களில் எல்லாம் "பார்க்கலாம்; குழந்தையின் விருப்பத்தையும் அறிந்து சொல்லுகிறேன்" என்று பதிலளித்து வந்தார்.

குமுதினி தன் உயிரினும் மேலாக குமாரைக் காதலிப்பதும், அவன் அரசாங்கத்திற்குப் பயந்து தலைமறைவாய் எங்கேயோ இருப்பதை எண்ணியெண்ணி அவள் உணவை வெறுத்து, உறக்கமற்று உருக்குலைந்து வாழ்வதையும் அவர் நன்கறிவார். எனினும் எப்படியாகிலும் அவளது மனதை
மாற்றி, அவளைச் சிவனுக்கே
கொடுத்து விட்டால்தான் நல்
லது என்று வைத்தியர் முடிவு
செய்துவிட்டார்.

குமார் சிறுவனாக இருந்த
பொழுது, அவனிடம் வைய
புரி மிகவும் அன்பாகவே இரு
தார். குமார் அக்கரையோ
படித்து வந்ததால், அவ
படித்து முன்னுக்கு வருவா
என்ற எண்ணத்தால் அவ
மேலிருந்த அன்பும் ஆசையு
நாளுக்குநாள் வளர்ந்
கொண்டேவந்தது. தம் ஒ
மகளை அவனுக்கு மணம்செய்
தரவேண்டுமென்ற அளவு வள
கும் அதற்குமேலும் அவ
அன்பு வளர்ந்தது என்று கூ
லாம!

வையாபுரியின் விருப்பப்ப
குமார், வைத்தியத்திற்குப் பழ
காமல், ஓவியக் கலையைப் பயில
செல்லவே அவர் சிறிது ஏம
றம் அடைந்தார். அந்த ஏம
றம் நாட்களின் வளர்ச்சியி
வெறுப்புணர்ச்சியாக மா
தொடங்கியது. காட்டில் தீ
றிக்கொண்டால், அங்கு இ
மாய் வாழ்ந்துவந்த குயி
மயிலும் பிறவும் அவ்விடத்
விட்டு வேகமாகச் சென்று வி
தைப் போல, வெறுப்புணர்
அவர் உள்ளத்தில் தோன்
தும், அங்கு முன்பிருந்த ஆ
அன்பு என்ற உணர்ச்சிகள் ம
மறைய ஆரம்பித்தன!

குமார், கிளர்ச்சிக்கார கு
ழுடன் சேர்ந்துகொண்டு
தார் ஜமீன்தாரைக் கெ

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimoliyar
otFree Printers 147, Coral Merchant St., Madras. JointEditor, M. Ilancheliyan B. A. (Hn